కథా కౌముది

వంగూరి ఫౌండేషన్ నిర్వహించిన పదిహేడవ ఉగాది రచనల పోటీలో
నా మొట్టమొదటి కథ విభాగంలో బహుమతి పొందిన కథ

గ్రీన్ విలేజ్

రవి వీరెల్లి

కాలం ఓ ఐదు జతల చీకటి - వెలుగుల్ని అవలీలగా మింగి, తన వీకెండ్ తలుపులు బార్లా తెరిచి ఓ సారి ఒళ్ళు విరుచుకుంది. అమెరికాలో ఐదు రోజులు ఐదు సెకండ్లలా గడిచిపోతాయి, పిల్లలుంటే మరీను. వీకెండ్ రోజు కనీసం ఓ గంట సేపైనా ఎక్కువ నిద్రపోకపోతే జీవితంలో అతి విలువైనదేదో పోగొట్టుకున్నట్టు వెలితిగా ఉంటుంది. ఈ రోజు ఎలాగైనా ఈ నిద్ర సుఖాన్ని పూర్తిగా అనుభవించాలి అనుకున్నా. కానీ అంత అదృష్టం ఎక్కడిది? మా చిన్నోడు పొద్దున్నే లేచి కప్పుకున్న నా దుప్పటి లాగేసి "డాడీ ఈ రోజు నాయనమ్మ, తాతయ్యల పెళ్ళిరోజట అమ్మ చెప్పింది. తొందరగలే.. తాతయ్యకు ఫోన్ చేద్దాం" అంటూ ఒకటే తొందర పెట్టాడు.

స్నానం చేసి కిచెన్‌లో అడుగు పెట్టేసరికి మా ఆవిడ వేడి వేడి ఛాయ్ కిచెన్ కౌంటర్ మీద రెడీగా ఉంచింది. నిగనిగలాడుతూ ఈ మధ్యే వేయించిన గ్రానైట్ కౌంటర్ అందంగా కనిపించింది. ఓ చేత్తో చాయ్ తాగుతూ రెండో చేత్తో ఇండియాలో ఉన్న నాన్నకు డయల్ చేసి పెళ్ళిరోజు శుభాకాంక్షలు చెప్పాక, అమ్మా నేనూ కాసేపు మా ఊరు కబుర్లు చెప్పుకున్నాం.

"అమ్మా, ఈ రోజు పెళ్ళిరోజు కదా, బాపు నీకేమైనా గిఫ్ట్ కొన్నిచ్చాడా?" అని అడిగాను.

"అసలు ఈరోజు పెళ్ళిరోజనే గుర్తులేదురా" అని నవ్వింది అమ్మ.

"బాపు కొనివ్వకపోతే యేం? నేను కొనిస్తా, ఏం కావాలమ్మా?" అని అడిగాను.

"ఆ ఏమొద్దురా మీరు అక్కడెక్కడో ఉన్నారన్న బాధ తప్ప మాకు పెద్దగా కష్టాలేం లేవు. బాపు నీకు చెప్పిండో లేదో కానీ మనూరి మీద ఇప్పుడు కోతులు రాజ్యమేలుతున్నయిరా. ఏన్నించి వచ్చినయోగానీ ఓ వందకు పైనే ఉంటయ్. ఓ రెండురోజుల్లో పోతయ్‌లే అనుకున్నాం గాని ఇప్పటికి రెండేళ్ళకెక్కువ అయింది. వీటితో పెద్ద తలకాయ నొప్పిపోయింది. పట్నం వోళ్ళ తరీక మేం ఎప్పటికి దర్వాజా మూసి ఉంచంగదా. అందుకె ఇంట్ల ఏది దొరుకుతే అదే ఎత్తుకపోతున్నయ్. ఏదన్న తిండి వస్తువ ఉంటే సాలు, ఎత్తుకపోవుడేనాయె. చిన్న పిల్లగాండ్లని సుత గోర్లతో గీకుతున్నాయ్. ఆఖరికి మన ఇంటెనుక కాసిన కాయగూరలు సుత ఉంచుతలేవు" అంటూ అమ్మ ఆవేదనగా చెప్పింది.

"నాలుగు తన్ని ఎల్లగొట్టకపోయిండ్రే" అని నవ్వుతూ సింపుల్‌గా అన్నాన్నేను.

"అయ్యో. కోతి దేవుడు. కొట్టి సంపద్దురా. పాపం తగులుతది" అమాయకంగా అంది.

'అయితే జంతువులను తీసుకపోయి అడవిలో వదిలే గవర్నమెంటు ఆఫీసు ఉంటది. వాళ్ళకు నేను చెప్పి చూస్తానులే" అన్నాను.

"వాళ్ళకు సుత సెప్పి సూసినం. ఏం లాబం లేదురా. ఈ కోతులలొల్లి నుంచి మనూరికి ఏదైనా మార్గం చూపియ్యరా." బతిమాలుతున్నట్టు అడిగింది.

పక్కనుండి ఇదంతా వింటున్న నాన్న "ఇగ నువ్వు వానికి చెప్పింది చాల్లే" అంటూ ఫోన్ లాక్కుని "అరేయ్ చిన్నోడా, నువ్వు చిన్నప్పుడు ఆడుకున్న మనూరు గుట్ట" అంటూ ఈ కోతుల సమస్య అసలు ఎలా మొదలయ్యిందో చెప్పటం మొదలెట్టాడు.

నాన్న చెప్పిన మాటలు నన్ను చాలా డిస్టర్బ్ చేసాయి.

●●●

నల్ల గొంగడి కప్పుకుని పచ్చగా నవ్వుతూ ఆజానుబాహునిలా నిటారుగా నిలబడి ఊరుకు కాపలా కాసిన ఆ నల్లగుట్ట ఇప్పుడు లేదట? మా ఊరు పక్కనే ఊరుకు పెద్దదిక్కై ఉండే కొండ ఇప్పుడు లేదట. నేను పొట్ట చేతబట్టుకుని వలస పోయినట్టే మా ఊరుగట్టా ఊరు విడిచి వెళ్ళిపోయిందట. నే పిలిస్తే పలికి, నవ్వితే నవ్వే మా ఊరు నల్లగుట్ట ఇప్పుడు పట్నం పెద్దిండ్లలో పెద్ద పెద్దోల్ల పాదాలు మోస్తుందట. మనసు బాగాలేనప్పుడు నన్ను రమ్మని తన పొత్తిళ్ళలో పొదువుకునే ఆ కొండ సొరికెలు కూలిపోయినయట. కవ్వించి పైపైకి రమ్మని ఆహ్వానించే ఆ పెద్ద పెద్ద గుండ్లు ఇప్పుడు లేవట. ఊరువాళ్ళ తలెత్తి గర్వంగా చూసే ఆ గుట్ట ఇప్పుడు కాళ్ళు విరిగి కూలబడ్డదట.

ఎలా? ఏదో ఒకటి చేయాలి. పుట్టి పెరిగిన ఊరికి ఈ మాత్రం సహాయం చేయకపోతే ఈ జీవితం దండగ అనుకుంటూ ఆలోచనలో పడ్డా. నాన్నకు నా మీద బలమైన నమ్మకం. వీడు చదివిన చదువు ఇలానైనా ఊరుకు ఉపయోగపడాలి అనుకున్నాడేమో. కానీ, నేను చదివిన చదువు ఒకటి, చేస్తున్న ఉద్యోగం మరోటి అని నాన్నకి తెలియదు. నాన్న ఎంతో ఇష్టంగా నన్ను సివిల్ ఇంజనీరింగ్ చదివించి, 'ఎన్విరాన్మెంటల్' లో ఎమ్మెస్ చేయించారు. కానీ కొన్ని కారణాలవల్ల నేను సాఫ్ట్‌వేర్ ఉద్యోగంలో స్థిరపడాల్సి వచ్చింది.

ఈ కోతుల సమస్య మొదట్లో చాలా చిన్నగానే అనిపించినా, సమస్యకు మూలం ఏమిటో తెలిసేసరికి అది ఎంత పెద్ద సమస్యో ఇప్పుడే కొద్ది కొద్దిగా అవగాహనకు వస్తుంది. అసలు ఈ పని నేను చేయగలనా లేదా అన్న సందేహం కూడా కలగకపోలేదు. కానీ చెయ్యాలి. ఏదో ఒకటి చేయాలి. ఎంతమంది సహాయం తీసుకుని అయినా సరే, చేయాలి.

ఈ విషయంలో ఎవరు సహాయం చేయగలరు అని ఆలోచిస్తే వెంటనే నాకు గుర్తుకొచ్చినవాడు నా ప్రాణమిత్రుడు రామకృష్ణ.

రామకృష్ణ నాలాగే ఎన్విరాన్మెంటల్‌లో ఎమ్మెస్ చేసి 'వరల్డ్ బ్యాంకు ఎన్విరాన్మెంట్ డిపార్ట్‌మెంట్'లో 'ఎన్విరాన్మెంటల్ స్పెషలిస్ట్'గా పనిచేస్తున్నాడు. ఏడాదికి ఓసారి ఆఫీస్ పనిమీద అమెరికా వస్తుంటాడు. అలా వాడు చేసే ప్రాజెక్ట్స్ మీద కూడా నాకు పూర్తిగా అవగాహన ఉంది. ఈ కోతుల సమస్యకి పరిష్కారం కొద్దిగా దొరికినట్టయింది.

వెంటనే ఢిల్లీలో ఉంటున్న రామకృష్ణకు డయల్ చేసాను.

ఫోన్లో కాసేపు కబుర్లు చెప్పుకున్నాక, మెల్లగా నా అసలు సమస్య బయట పెట్టాను. విని "ఆర్ యు కిడ్డింగ్?" అని పెద్దగా నవ్వాడు.

"ఒక కొండను రీస్టోర్ చెయ్యాలి. దానికి నీ సహాయం కావాలి" మళ్ళీ దృఢంగా చెప్పాను.

"ఆర్ యు మాడ్? ఎండిపోయిన కొండను రీస్టోర్ చేయడమా? క్వారీయింగ్ చేసి గ్రానైట్ రాళ్ళను వెలికి తీసి పడగొట్టబడ్డ ఓ కొండను మళ్ళీ రీస్టోర్ చేయడమా? చెట్టు పెట్టడం చూసా కానీ గుట్ట పెట్టడం వినటానికే విడ్డూరంగా ఉంది" అంటూ మళ్ళీ నవ్వబోయాడు. కానీ నా గొంతులోని సీరియస్‌నెస్ విని నవ్వాపుకున్నట్టున్నాడు.

"రీ స్టోర్ అంటే గుంతలు పూడ్చి, చిందరవందరగా పడున్న శిథిలాలను క్లీన్ చేయించడం పెద్దపనేం కాదు, కానీ అన్ని చెట్లు నాటడం ఎలా? ఆ కొండను ఒక చిన్న అడవిలా ఎలా మార్చగలం?" అంటూ రామకృష్ణ తనలో తాను ఆలోచిస్తూ పైకే అన్నాడు.

రామకృష్ణ తనలో తాను ఆలోచిస్తూ పైకే అన్నాడు.

రామకృష్ణ అంటే నాకు చాలా ఇష్టం అంతే కాదు గౌరవం కూడా. జాయిన్ అయిన మూడు సంవత్సరాల్లోనే ఎంతో విసిబిలిటీ ఉన్న వరల్డ్ బ్యాంకు రూరల్ ప్రాజెక్ట్స్ డివిషన్‌కు మేనేజర్ అయ్యాడు. అతను మిజోరాంలో ఎక్జిక్యూట్ చేసిన 'స్టెబిలైసింగ్ ల్యాండ్ స్లైడ్ - ప్రోన్ హిల్ సైడ్స్' అనే ప్రాజెక్ట్‌కి మంచి గుర్తింపు వచ్చింది. నేననుకుంటున్న ఈ ప్రాజెక్ట్ డిజైన్ చేసి ప్లానింగ్ చేయగలిగే సత్తా ఉన్నవాడు.

"రీస్టోర్ చేయడానికి చాలా రోజులు పడుతుంది. ఏదైనా ఆల్టర్నేట్ సొల్యూషన్ ఆలోచించావా" అని అడిగాడు.

"అన్నీ ఆలోచించా. ఏనిమల్ కంట్రోల్, ఫారెస్ట్ డివిజన్ వాళ్ళకు చెప్పి కోతులను మైగ్రేట్ చేయించ వచ్చేమో? కానీ ఇది మా ఒక్క ఊరు సమస్యే కాదు. మా జిల్లా అంతటా ఉంది. అందుకే ఈ సొల్యూషన్ వర్క్ అవుట్ కాదు. సమస్య మూలలను అన్వేషించి, గుర్తించి, వాటిని అధ్యయనం చేసి సమస్యను శాశ్వతంగా పరిష్కరిస్తేనే మంచిది. నిన్న జింకలు, ఈ రోజు కోతులు, రేపు పులులు ఇలా ఉండటానికి గూడు లేక అన్నీ అంతరించి పోవడమే కాకుండా ప్రజలను కూడా ఇబ్బందులు పాలు చేస్తున్నాయి. అందుకే జంతురాశి ఉనికికి ఎలాంటి ఇబ్బంది లేకుండా చూడటం మన బాధ్యత. పర్యావరణాన్ని పరిరక్షించే ఇలాంటి ప్రాజెక్ట్స్ చేయడం వల్ల ప్రజల్లో పర్యావరణం మీద అవగాహన పెరుగుతుంది. సోషల్ రెస్పాన్సిబిలిటి కూడా పెరుగుతుంది. ఇది జనాభా ఎక్కువగా ఉన్న మనలాంటి దేశానికి చాలా అవసరం.

గ్రానైట్ రాళ్ళు తీసిన కంపెనీ, వాళ్ళ పని అయిపోగానే ఎక్కడి గుంతలు అక్కడే వదిలేసి ఎప్పుడో వెళ్ళిపోయారు కాబట్టి, అక్కడ మళ్ళీ బ్లాస్టింగ్ సౌండ్స్ వినిపించే అవకాశం లేదు. ఉండటానికి చెట్లు లేక, బ్లాస్టింగ్ సౌండ్స్‌కి బెదిరి గుట్టను వదిలిన కోతులు, గుట్టను మనం పచ్చగా చేస్తే తప్పకుండా ఊరు వదిలి వెనక్కి కొండకు వెళతాయి" కాన్ఫిడెంట్‌గా అన్నాన్నేను.

"అది కాదురా, నేను ప్రాజెక్ట్ ఫండింగ్ గురించి ఆలోచిస్తున్నాను" నెమ్మదిగా తన డవుట్ బయటపెట్టాడు రామకృష్ణ.

"ఈ పదేళ్ళ అమెరికా వాసం నాకు చాలా నేర్పింది. నాలుగైదు పెద్ద ప్రాజెక్ట్స్ కూడా వాలంటీర్ చేసాను. ఇక్కడున్న ప్రతీ ఒక్క ఎన్నారై తన దేశానికి ఏదో ఒక మంచిపని చేయాలనే ఆలోచనలోనే ఉన్నారు. మా కాలేజి అల్యూమిని ద్వారా మేము ప్రతీ ఏడాది ఏదైనా ఒక చిన్న గ్రామాన్ని ఎంపిక చేసి ఒక ప్రాజెక్ట్ చేస్తున్నాం. వాళ్ళ సహాయం కూడా తీసుకోవచ్చు. ఫండ్స్ రెయిస్ చెయ్యడం పెద్ద పనేం కాదు. ప్రాజెక్ట్ డిజైన్ చెయ్యడానికి నువ్వెలాగూ ఉన్నావు. కానీ నాటడానికి అన్ని మొక్కలు, 'మాన్ పవర్' ఎలా? మొక్కలు సర్వైవ్ కావాలంటే వాతావరణం కూడా మొదట్లో సపోర్ట్ చెయ్యాలి" అన్నాన్నేను.

"నాకు కొద్దిగా సమయం కావాలి. దీన్ని ఎనలైస్ చేసి నీకు కాల్ చేస్తానురా" అంటూ రామకృష్ణ ఫోన్ పెట్టేసాడు.

●●●

నెల రోజుల తర్వాత ఓ రోజు రామకృష్ణ దగ్గిరనుండి మెయిల్ వచ్చింది. మెయిల్‌కి అటాచ్ మెంటుగా ఓ యాభై పేజీలపైనే ఉన్న ప్రాజెక్ట్ ప్లాన్ పంపించాడు. ప్రాజెక్ట్ ఫీసిబుల్ అని రామకృష్ణ రాసిన రిపోర్ట్ చదివిన తర్వాత కాస్త కాన్ఫిడెన్స్ వచ్చింది. అయితే చెయ్యాల్సిన పనులు చాలా ఉన్నాయి.

ప్రాజెక్ట్‌లో అన్నిటికంటే కష్టమైన పనులలో మొదటిది గ్రామ ప్రజలను ఒప్పించడం, రెండవది సహాయం చేసే వాలంటీర్స్‌ను వెదకడం, మూడవది మొక్కలు పెంచే నర్సరీలను మనకు కావలసిన మొక్కలు పెంచమని ఒప్పించడం. ఇవన్నిటిని మించి వరుణదేవుడు సహకరించాలి. అందుకే వచ్చే వర్షాకాలం మొదట్లో మొదటి విడత ప్రాజెక్ట్ మొదలు పెడదామని అనుకున్నాం. ఫండ్స్ రెయిస్ చేయడానికి

మా కాలేజి అలుమిని వాళ్ళు ఒప్పుకున్నారు. గ్రామ ప్రజలను ఒప్పిస్తే మొక్కలు నాటే పని కాస్త సులువు అవ్వచ్చు. నేను పనిచేస్తున్న 'జనరల్ ఎలక్ట్రిక్' కంపెనీ హైదరాబాద్ బ్రాంచి వాలంటీర్లు ఇంతకు ముందు ఒక స్కూల్ బిల్డింగ్ నిర్మాణంలో మాకు సహాయపడ్డారు. వాళ్ళకు కూడా ఈ ప్రాజెక్ట్ నచ్చి సహాయం చేయడానికి ముందుకొచ్చారు.

ఓ మంచిరోజు చూసుకుని మా ఊరికి బయలుదేరాను.

●●●

ఒక పెద్ద కొండగుహలో నేను ఒంటరిగా. గుహకు రెండువైపులా పచ్చని కాయలతో సీతాఫల్ చెట్లు. అక్కడికి ఎలా వచ్చానో కూడా తెలియదు. చిత్రంగా ఆ గుహ నేను చిన్నప్పుడు ఆడుకున్న మా ఊరి గుట్టదే పక్కనే పండిన సీతాఫల్ తింటూ ఓ కోతిపిల్ల. ఎందుకోగాని, ఎప్పుడూ చెట్ల కబుర్లు మోసుకొచ్చే పిట్ట ఈ రోజు రాలేదు. అంతలో సన్నటి విసిల్ శబ్దం వినిపించింది. ఎవరో విసిల్ ఊదుతున్నారు. మొదట్లో సన్నగా ఆ తర్వాత కాస్త లౌడ్‌గా. ఆ వార్నింగ్ శబ్దం ఏమిటో అర్థమయ్యేసరికి ఒక్కసారిగా ఒళ్ళు జలదరించింది. వెంటనే గుహనుండి బయటికి పరిగెత్తా. కానీ అప్పటికే సమయం మించిపోయింది. పెద్ద విస్ఫోటం. "ధన్" భూమి ఒక్కసారిగా కంపించింది. వెంటనే వెనక్కి గుహలోపలికి పరుగుతీశా. గుహ పైనుండి పెద్ద పెద్ద రాళ్ళన్నీ జారుతున్న శబ్దం. ఓ పెద్ద బండరాయి నేనున్న ఆ గుహను పూర్తిగా మూసేసింది. అంతా చీకటి. ఈ చప్పుళ్ళకు భయపడ్డ కోతి నా తలపైకి ఎక్కి కూర్చుంది. వెంటనే మరో పెద్ద బ్లాస్టింగ్. గుహ కూలిపోతున్న దృశ్యం. రాళ్ళు నన్ను పాతరేస్తున్న దృశ్యం. గాయాలతో ఒళ్ళంతా రక్తం. "అమ్మా" అంటూ పెద్దగా అరిచాను.

"ఆర్ యు ఆల్ రైట్?" అంటూ భుజాలను పట్టి కుదుపుతూ, నా కళ్ళలోకి చూస్తూ ఎయిర్ పోర్ట్ సెక్యూరిటీ ఆఫీసర్. లండన్ ఇంటర్నేషనల్ ఎయిర్ పోర్ట్ టెర్మినల్ ఫైవ్ లాంజ్ చైర్‌లో కూర్చుని పగటి కలలు కంటున్న నన్ను వో ఆఫీసర్ తట్టి లేపాడు.

"ఐ యామ్ పర్ఫెక్ట్లీ ఆల్ రైట్. ఇట్ ఇస్ జస్ట్ ఎ డ్రీం" అంటూ సిగ్గుపడ్డాను. గత నెలరోజుల నుండి ఇలాంటి కలలు రావడం నాకు కొత్తేం కాదు. టైం చూసుకున్నాను. హైదరాబాద్ వెళ్ళే బ్రిటిష్ ఎయిర్ వేస్ ఫ్లైట్‌కు ఇంకా ఒక గంట టైం ఉంది.

●●●

"ఏందీ గుట్టకు చెట్లు వెడుతవా? పిస్స గిట్ల లేసిందా?" ఇది నాకొచ్చిన మొదటి రెస్పాన్స్, అదీ గ్రామసభలో ఓ గంట చెట్లు అవసరం గురించి చెప్పాక కూడా.

కొద్దిగా నీరసం వచ్చింది. మళ్ళీ గొంతు సర్దుకుని మాట్లాడటం మొదలు పెట్టా.

"ఈ ప్రపంచం ఎలా పుట్టిందో తెలుసా?" అంటూ 'బిగ్ బ్యాంగ్' థీరి వాళ్ళకు అర్థమయ్యేట్లు చెప్పుకుంటూ. ఆదిమ మనిషి అవతరించినప్పటి నుండి నాగరికత ఎలాంటి మలుపులు తిరిగింది, ప్రపంచీకరణ నేపథ్యంలో సాంకేతిక పరిజ్ఞానంతో పాటు కాలుష్యమూ ఎలా పెరిగింది, ఇవన్నిటికి తగ్గట్టు మనిషి మారుతూ తన మనుగడ కోసం ఎలా పోరాటం చేస్తున్నాడు. ఎండాకాలంలో చీమలు, వానాకాలం కోసం ఆహారం ఎందుకు దాచుకుంటాయో, మనం కూడా ఇప్పుడు పర్యావరణాన్ని రక్షించుకుంటేనే రాబోయే కాలంలో మన పిల్లలు ఎలా సుఖంగా ఉంటారో చెప్పాను.

"సమాజంలో అందరూ ఇలాగే తమ వ్యక్తిగత స్వార్థం చూసుకుంటే, మనిషి మనుగడకే అర్థం మారి, ఈ ఊరు, ఈ ప్రపంచం ఇంకా ఎన్నో రోజులు నిలవదు" అంటూ ఓ క్షణం ఆగి,

"ఓ మల్లన్నా, నీకు ఎన్నెకరాల భూమి ఉందే?" అంటూ ఓ రైతునడిగా.

"నాలుగెకరాలు ఉందయ్యా" అన్నాడు మల్లన్న.

"నువ్వు చిన్నగ ఉన్నప్పుడు అందులో ఎన్ని చెట్లు ఉండె?" అడిగాన్నేను.

"మా పొలం సుట్టూతా పడారిలా రెండు గజాల వెడల్పుతో యాప చెట్లు, రేగు, వాయిల్, చింత, మోతుకు, దురిసేన గిట్ల ఎన్నో చెట్లు ఉండె"

"ఇప్పుడు ఎన్ని చెట్లు ఉన్నయ్?" సూటిగా అడిగాన్నేను.

"ఓ రెండు పుట్లు ఎక్కువ పండుతయని గవన్నీ ఎప్పుడో కొట్టేసిన. గిప్పుడనిపిస్తది, పొలం పని చేసి గొడిసేపు నీడకు కూకుందామంటే ఒక్క చెట్టైనా లేకపాయె"

"ఇలా అందరూ ఏదో వంకతో అన్ని చెట్లు కొట్టేసింగ్రు. అందుకే చెట్లమీద ఉండే కోతులు మీ ఇళ్ళ కప్పుల మీద కాపురం చేస్తన్నయ్. మీ పిల్లల్ని రక్కుతున్నయ్. మీకు తెలుసో తెలవదో గాని, ఒక చెట్టు ఓ వెయ్యి జీవులకు ఇల్లు. మన అత్యాశ వల్ల మన మనుగడకే కాకుండా జంతువుల మనుగడకూ ముప్పు తెస్తున్నాము. ఈ మధ్య టి.విలో చూస్తున్నారు కదా, పులులు ఇళ్ళమీదకి ఎలా వస్తున్నాయో"

ఏం అర్థం అయ్యిందో కానీ కొంతమంది నిజమే నిజమే అంటూ నాకు సపోర్ట్‌గా మాట్లాడారు.

హమ్మయ్య కొంత మందినైనా కన్విన్స్ చెయ్యగలిగా, అలా అనుకున్నానో లేదో మరో అడ్డంకి ఈసారి రాజకీయం రూపంలో వచ్చి పడింది.

మా ఊర్లో రెండు రాజకీయ పార్టీలు ఉన్నాయి. ఒక పార్టీ చేసే పనిని ఇంకో పార్టీ సమర్థించదు, ఆ పని నిజంగ ఊరుకు ఉపయోగపడేదే అయినా సరే. రెండవ పార్టీని ఒప్పించటానికి నేను కూడా రాజకీయం రంగు వేసుకోవలసి వచ్చింది.

ఎలాగైతేనేం, అందర్నీ ఒప్పించి మర్నాడు మా జిల్లాలో ఉన్న మొక్కలు పెంచే నర్సరీలతో కూడా ఒప్పందం కుదుర్చుకుని అమెరికా తిరుగు ప్రయాణమయ్యాను.

●●●

కాలం గద్ద మూడేళ్ళను ముక్కున కరచుకుని ముందుకెళ్ళింది. ఈ మూడేళ్ళలో మూడుసార్లు మా ఊరు వెళ్ళొచ్చా. మొదటి రెండు సంవత్సరాలు రెండు విడతల్లో గుట్టపై నాటిన మొక్కలు ఎండకు మిడతల్లా మాడిపోయాయి. మూడవ సంవత్సరం వర్షాకాలంలో కొద్దిగా వర్షాలు పడటం వల్ల కొన్ని మొక్కలు దక్కితే మరికొన్ని ఊర్లో ఉన్న మేకల కడుపు నింపాయి.

నా కిచెన్‌లో వేసిన గ్రానైట్ కౌంటర్ మాత్రం నన్ను రోజూ వెక్కిరిస్తూనే ఉంది.

●●●

ఓ పదేళ్ళ తర్వాత అనుకుంటా, "అరేయ్ చిన్నోడా మనూరికి 'గ్రీన్ విలేజ్ ' అవార్డ్ వచ్చిందటరా" అంటూ ఓ రోజు నాన్న కాల్ చేసాడు.

"మన గ్రీన్ గుట్ట ప్రాజెక్ట్ సూపర్ డూపర్ ఫెయిల్ అయింది కదా బాపు, అయిన 'గ్రీన్ విలేజ్' అవార్డు రావటం ఏమిటి?" కాస్త ఆశ్చర్యంతో అడిగాను.

"పోయిన పదేండ్లలో మనకు తెలవని కొన్ని సంగతులు జరిగినయిర. నువ్వు నింపిన చైతన్యమో మరేందో కానీ, ఊరి జనాలు చాలా మారిపోయింగ్రు. రైతులు గుట్ట ప్రాజెక్ట్‌కు సాయం చేసినప్పుడు మనకు తెలవకుండా మరో మంచి పని కూడా చేసింగ్రు. నర్సరీ నుండి తెచ్చిన మొక్కలు కొన్ని వాళ్ళ పొలాల చుట్టూ ఇండ్ల చుట్టూ నాటుకున్నారు. ఇప్పుడు అవి పెరిగి పెద్దగయినయ్. ఊరు ఊరంతా పచ్చగా మారింది. గుట్టకు దక్కిన కొన్ని రేగు, ఇతర చెట్ల కారణంగా కోతులు కూడా చాలా వరకు వెనక్కి పోయినయ్" సంతోషంగా చెప్పాడు నాన్న.

●●●

ఉపసంహారం:

దేశం పచ్చగా ఉండాలంటే ముందుగా మనుషుల మనసులు చిగురించాలి. అప్పుడే ఏ పల్లైనా, పట్నమైన, ఈ మొత్తం ప్రపంచమైనా పచ్చగా మరేది. ఈ నిజం తెలుసుకున్న తర్వాత మళ్ళీ నా గ్రీన్ వాలంటీర్ ప్రాజెక్ట్స్‌కు డబ్బు అవసరం ఎక్కువగా రాలేదు.

అంతరిక్షంలో ఉందో లేదో తెలియని మరో నేల కోసం ఎందుకు ఆ ఆరాటం. ముందు మనల్ని మనం నాటుకునైనా ఈ నేల తల్లికి నీడనిద్దాం.

- మీలాంటి ఓ వాలంటీర్.

Click here to share your comments on this story